

2006:

4400 deelnemers, opbrengst 25000 euro

Verslag

Dit jaar wil ik, om niet teveel in herhaling te vallen, het verslag heel kort houden. Het weer was perfect, de organisatie was vlekkeloos en benaderde zo goed als de perfectie, de **deelnemers waren weer zeer talrijk (4400 stuks)**, de route was een pareltje, de medewerkers deden wat van hen werd verwacht en staken op sommige momenten zelfs nog een tandje bij, de horeca deed gouden zaken, de media was voor deze jubileumeditie voltallig aanwezig (VTM, VRT, Kanaal3 en de schrijvende pers), de koeken en koffie smaakten weer overheerlijk, je zag niets dan blije gezichten en hoorde enkel reacties in de overtreffende trap. Kortom het was weer echt de Herfstrit.

Het plezier kon op het einde van de avond niet meer op toen we de mensen van de Vlaamse Vereniging Autisme **met een cheque van 25.000 euro** huiswaarts stuurden.

Herfstrit 2006 voorbeschouwing van de route

*Zonder liefde warme liefde
Licht de duivel de zwarte duivel
Zonder liefde warme liefde
Brandt mijn hart mijn oude hart
Zonder liefde warme liefde
Sterft de zomer de droeve zomer
En schuurt het zand over mijn land
Mijn platte land mijn Vlaanderland*

Ach, citaten...

De één is er zo vol van, de ander geeft er geen moer om...

De één loopt er hoog mee open de ander heeft er lakaan...

Maar wat ik weet is...

Dat ik jaar na jaar nog meer in de ban raak van het enthousiasme dat steeds terugkeert.

Jaar na jaar, zie ik mensen terugkomen en blij naar huis rijden.

Op het einde van de Herfstrit ben ik moe, doodop, leeg en dan wanneer iedereen naar huis is gereden en we de koppen bij elkaar steken dan voel ik het weer...

Yep, tuurlijk nog een jaartje erbij en dan,...dan is het weer Herfstrittijd. !!!

Neen, neen geen komkommertijd maar het is nu tijd voor **dé** jubileumeditie van onze rit die ons op 29 oktober 2006 weer samen brengt. Het wordt een route uit de oude doos. Met als rode draad, le plat pays !

Het parcours loopt over vlakke wegen langs zompige weiden en akkers, nog vaak afgezoomd door een statige bomenrij die het overtollige water moeten opzuigen. Langs dit parcours wil ik je loodsen door le plat pays, qui est le mien!

Vertrekken doen we weer in het o zó bekende Moerzeke. In de zomer het prachtige vertrekpunt voor de wandelaars en fietsers onder ons maar in de herfst de meest innemende vertrekplaats voor duizenden motorfanaten.

Onmiddellijk na het dorpsplein van Moerzeke met zijn prachtige Sint-Martinuskerk en het oude gemeentehuis leggen we je nu weer ferm in de watten.

Zijn je banden warm, let maar goed op want de eerste bochten bieden zich zeer snel en spontaan aan.

Je zal langs de eerste meters via de Bootdijk een oud kasteel tegenkomen. Nu genoemd 't Toreken. De legende zegt dat de Spanjaarden hier een ketting over de Schelde hebben geplaatst om zo tol te kunnen heffen op de Schelde. Wie niet kon of wou betalen, vloog de kelder in...

Geen nood je vliegt bij ons de kelder niet in, maar je mag wel bijzonder in de wolken zijn dat je stalen ros over een monument mag rijden.

Juist ja, de **Mirabrug** op de grens van Hamme en Waasmunster. Ze kreeg haar naam en bekendheid dankzij de speelfilm Mira, de verfilming uit 1971 van het boek *De teleurgang van de Waterhoek* van Stijn Streuvels met [Willeke van Ammelrooy](#) en [Jan Declair](#) in de hoofdrollen.

Na deze groene ader en de Durme loods ik je graag naar Sombeke. Een klein gehucht met een groene long dat deels uitmaakt van Waasmunster, dat zichzelf graag de groene gemeente in het Waaasland noemt.

De meanderende Durme zie je al lang niet meer maar de verscheidenheid in het landschap zal je zodadelijk wel opvallen als we je door deze Wase Questa omhoog loodszen. Tijd voor een natje en een droogje is er ook in Sombeke. Als je van streekbieren wild wordt proef dan ook eens het Abdij van Roosenbergbier of het Mirabier. Of smelt je helemaal weg van ambachtelijke speculoos. Geen nood, hier hebben ze het Meerminneken. Proeven maar...

Tijd voor wat scheurwerk, ho or ik je dat niet denken. Zeg nu zelf, waar tref jenu nog zo een schitterend zicht ? Het lijkt wel een oeroud vlaams schilderij. Kijk goed uit je doppen want vanaf deze plek kan je bij helder weer het Atomium zien.

Goed daar gaan we dan, na enkele bochten combinaties en uitkijpunten loodsen we je graag door het Waasland op zoek naar... een oerdegelijk oude heerweg. Voor de liefhebbers, altewelamblijft, in de sporen van den vos Reynaerde ?

Het Stekens Vaardeke of het Kanaal van Parma is een waterloop die zijn oorsprong kent in de 16de eeuw. Alexander Farnèse, de hertog van Parma, had hier zijn hoofdkwartier opgetrokken en gaf de eerste spadesteek op 21 oktober 1584.

Hij liet een Kanaal van Stekene tot Kallo graven, gebruik makend van bestaande waterwegen en het eerder ontgraven kanaal uit 1315 door Robrecht van Bethune, graaf van Vlaanderen. Alexander Farnèse had tot doel de verovering van Antwerpen op Marnix Van St-Aldegonde. Het kanaal moest zijn troepen brengen naar de linker Scheldeoever met platboomschuiten of 'eertvelders' genaamd. Het kanaal werd op drie maand tijd gegraven en gaf aansluiting op het Moerbeekse Fort Terwest waar verbinding met Gent mogelijk werd. Farnese slaagde in zijn opzet en veroverde op die manier zijn faam als veldheer. Een groot stuk tot Kallo werd na de val van Antwerpen gedemt en enkel de grillige gracht rechtover de Wal is een van de overblijfsels van deze vaart.

Water trekt mensen nu eenmaal aan, en waar water is zijn ferme bochtige en soms onvoorspelbare wegen.

De motor terug op om je te loodsen via landelijke wegen naar Nederland. Door het kanaal van Gent-Terneuzen zijn we een beetje genoodzaakt om op veilig te spelen en gidsen we je via het Sas van Gent terug naar ons Belgenland. Geen nood hoor je zal niet te veel op Nederlands grondgebied moeten rijden, ze zijn daar zo streng meneer !!!

Een leuk stadje wel, dat Sas van Gent met een kleine haven. Het Sas van Gent noemt zich zeer graag : Een bolwerk voor Gent., een burcht voor het land Waes, een poort voor Vlaanderen. Het Sas van Gent is van sedert zijn ontstaan, ongeveer midden 1500 afhankelijk van scheepvaart, sluisen, overslag en de gelegerde garnizoenen. Ook dankzij het spoor en de aangelegde tramlijn was Sas van Gent van begin tot midden 1900 een druk en bedrijvig stadje. Alles werd in het werk gesteld om de industrie de ruimte te geven. Het kanaal werd diverse malen verbreed. De oude sluis werd gedemt en maakte plaats voor de oprit van de nieuwe brug en het Keizer Karelplein.

En nu lijkt het er een beetje op dat dit 'vervallen' industriestadje op de terugweg is waargezelligheid troef is. En dat is precies wat wij weten te waarderen. Gezelligheid, een groot woord en een leidraad in onze **Herfstrideditie's**.

We rijden via stemmige wegen en kronkelende paden naar de gemeente Boekhoute. Een gemeente die bij vele mensen bekend staat als volgt : *een boot op het marktplein, een visserijmuseum op de eerste verdieping van het 'stadhuis' en garnaalfeesten in september* .

Er hangt echter een boeiende geschiedenis aan het vissersdorpje vast.

Wist je dat het verhaal dat wellicht verloren was gegaan, mocht een toenmalige burgemeester, Edgard Stockman zich niet hebben vastgebeten in het vissersverleden van zijn gemeente. Hij zag lijdzaam toe hoe de haven in 1952 gesloten werd als gevolg van de verzanding van de Braakman. In 1972 besloot hij om tijdens de kermis een tentoonstelling in te richten als herinnering aan het vissersverleden van zijn dorp. Deze tijdelijke tentoonstelling werd permanent. Ondertussen heeft het visserijmuseum een mooie locatie gevonden in het centrum van Boekhoute en is de boot BOU8, na restauratie, beschermd als monument. De toekomst van twee toeristische kleppers is verzekerd.

Kom op, we gaan weer de weg op naar een ander dorp in dit Meetjesland. Het dorpje Kaprijke dat bijzonder fier is om ook een vijfsterren gemeente te zijn!

Kaprijke is geen stad meer en toch spreekt men nog steeds van het stadhuis, waarmee herinnerd wordt aan de stadsrechten die Kaprijke in 1240 verkreeg. Van het oude schepenhuis is al sprake in 1425.

Toen stond het aan de andere kant van de kerk. In 1663 werd het huidige stadhuis gebouwd. Amper 30 jaar later werd het zoldergedeelte platgebrand door de Fransen. De schade werd hersteld, maar in 1881 werd het gebouw alweer door brand getroffen. Hierop volgde een grondige heropbouw. In 1932 werd het stadhuis nog eens gerestaureerd en in 1936 geklasseerd als monument. Tot 1970 werd de onderbouw van het stadhuis nog als herberg uitgebaat. Na de sluiting van dat café werd het gebouw in verschillende fasen gerestaureerd, waarbij het ook binnen in zijn oorspronkelijke staat hersteld werd. Daarbij werden ondermeer op de benedenverdieping de prachtige kruisgewelven opnieuw blootgelegd.

Naast dit 'staduis' vind je een merkwaardig beeld...

Dit kunstwerk is een eerbetoon aan de Kaprijkenaar Hippoliet van Peene en De Gentenaar Karel Miry, de respectievelijke Tekstschrijver van de Vlaamse Leeuw.

Ben je de tekst vergeten, STOP en brul mee !

Maar waarmen rijdt langs Vlaamse wegen, overal komt men....
juist ja , *kapellekens* tegen !

Maar kijk hier maar eens goed rond, want je zal versteld staan van de ommegang die men hier nog steeds bewaard. Een schietgebedje voor onze motorrijders hebben we reeds geregeld. Een kaarsje hebben we ook al doen branden.

Deze goedbewaarde en befaamde ommegang is een belangwekkende getuige van onze Vlaamse volksdevotie.

De zogenaamde Kleemkapel is een mooi voorbeeld van landelijke religieuze architectuur in neogotische stijl van 1874 en uitgebreid in dezelfde stijl in 1894. De verzorgde, sobere, neogotische aankleding met een fraai beschilderd houten altaar, een kruisweg in polychrome reliëfs, en plaasteren heiligenbeelden werd aangevuld in 1934 met negen mooie glasramen en voorzien van een kleurrijke lambrisering van faiencetegels. De pijlerkapelletjes van de bedevaartomwegang van de "Vijftien mysteriën van de H. Rozenkrans", behorend bij de Kleemkapel, zijn ingeplant in een cultuurlandschap typerend voor het Meetjesland.

Een landschap waar ik je graag van laat genieten, met volle teugen.

Het wordt stilaan tijd om je naar onze middagstop te loodsen. Onze traiteur staat al klaar om je in Eeklo te vergasten op lekkere schoteltjes of een broodje. Je ziet maar, Guy en zijn team staan voor je klaar.

Na deze enige stop, want de Herfstrit is uitgroeid tot een groot evenement voor en door de motorrijder , loods ik je snel terug de groene natuur in. Via klinkende namen als Duivelsgoed en Krommeveldstraat (bochten!) loodsen we je naar Kluizen en Zelzate om terug over het kanaal te rijden.

Er wacht nog een pareltje op je, terwijl je het asfalt onder je voelt kom je oog in oog te staan met een leuke dorpje, Mendonk.

Opgeofferd aan de haven van Gent ligt het vreedzaam op ons te wachten. Wist je dat, Mendonk een van de oudste nederzettingen in de provincie Oost-Vlaanderen zou zijn ? Reeds in de zevende eeuw zou Mendonk een kerk bezeten hebben. In deze kerk zal je een penitentiesteen aantreffen. De overlevering wil dat de Heilige Bavo hem als hoofdkussen zou meege dragen hebben. Sint-Bavo verbleef toen in de Mendonkse Meeressen.

Mendonk ligt tussen de Moervaart en de Zuidlede en over die Moervaart ligt een merkwaardige brug. Dit type van brug noemt men een Baileybrug. Het principe van opbouwen is in feite een grote meccano. Zonder machine's bouwt men op mankracht een dergelijke brug.

Deze Baileybrug werd hier opgetrokken in november 1976 en doet nog steeds dienst. Het Belgische leger, de genietroepen van Burcht zorgde voor de opbouw en ...

Ze staat er nog steeds !

Via het pittoreske Mendonk loodsen we je naar wachtenbeke...

Juist ja de gemeente Wachtebeke, bij iedereen wel gekend om zijn provinciaal domein, niet ? Dat domein laten we wel voor een andere keer en rijden maar, via Daknam nog zo een vergeten dorp. Het water zorgt ook hier weer voor een schilderij.

In Daknam kan je over de 'zeer' smalle Durme rijden.

Ik vind het een plaatje. Bij de voorbereidingen was dit één van mijn favoriete stops. Rust en kalmte vind je hier nog. Een eenzame visser die hoopt op een grote vangst. Een fietser die dom kijkt, wanneer hij een motorrijder op de houten bank ziet zitten.

Het doet me steeds weer stil worden.

Het wordt stilaan tijd om je terug naar Moerzeke te brengen, maar dat doen we wel in stijl. Via kronkelende wegen rijden we door Waasmunster. Neen, niet het villagedeelte van de rijke gemeente maar via haar landelijke wegen.

Wist je dat... Waasmunster een groene oase is van rust in het Waasland. Je kan hergerust terug komen om een wandeling te maken of een fietstocht te ondernemen. Het landschap varieert hier van de ongerepte Durmevallei, die we in Daknam reeds onder de wielen kregen, tot de Wase cuesta en een mooie beboste omgeving waarin iedereen zijn gading wel vinden zal.

Wie kent het dierenepos van 'den vos reynaerde' niet. Die na zijn uiteindelijke veroordeling door het hof van de koning Nobel op de vlucht sloeg en zich schuilhield in de bossen van het land van Waas

Wist je dat... tijdens de vroege middeleeuwen, omstreekt 800, tentijde van Karel de Grote zic een eerste kerstening voltrok in het Waasland. De vroege aanwezigheid van een kloostergemeenschap is dan ook de etymologische verklaring van de naam van de gemeente. Wasiae-Monasterium. Als gevolg van deze pioniersrol was Waasmunster samen met Beveren, Temse en Rupelmonde één van de vier kerkelijk centra van het Waasland.

Maar de kloostergemeenschap laten we in hun rust en we rijden verder naar het motorvriendelijke Moerzeke, waar het einde van deze jubileumeditie van onze Herfstrit ligt.

We wachten je er
graag op en wees nu
eens niet die ...

En kom, samen met je vrienden meerijden. Want de HERFSTRIT zorgt voor de mensen van de VVA.
Hen steken we samen een hart onder de riem.